

РЕШЕНИЕ

№ 131

гр. Варна, 11.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, V СЪСТАВ ГО, в публично заседание на четиринадесети януари през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: Ивелина Влагова

Членове: В. Гълъбова
мл.с. Цвета Б. Б.

при участието на секретаря Петя П. Петрова
като разгледа докладваното от мл.с. Цвета Б. Б. Въззивно гражданско дело № 20243100501364 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл. 258 - 273 от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба от Е. Ж. М., ЕГН ***** против Решение № 1370/22.04.2024г., постановено по гр.д. № 6542/2023г. по описа на Районен съд Варна, с което са отхвърлени предявените от Е. Ж. М. срещу „Амбулатория за индивидуална практика за първична дентална помощ Ф.Д.“ ЕООД, ЕИК 203631268 кумулативно обективно съединени осъдителни иски с правно основание чл. 55, ал. 1, пр. 3 ЗЗД вр.чл.265, ал.2 ЗЗД за заплащане на сумата от 6 400 лв., представляваща дадено при отпаднало с обратна сила правно основание възнаграждение по развален договор за изработка и поставяне на 16 броя композитни фасети от 05.04.2022 г. и иск с правно основание чл. 88, ал. 1, изр. 2 ЗЗД за заплащане на сумата от 3 600 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от неизпълнението на договора за изработка от 05.04.2022г., ведно със законната лихва върху сумите, считано от датата на подаване на исковата молба – 23.05.2023г., до окончателното им заплащане. Изложени са подробни оплаквания за неправилност на атакувания акт. Според жалбоподателя недостатъците са били скрити и са се проявили доста след изпълнението на

договора. Твърди се, че е доказано, че избраният метод на лечение е бил грешен и с оглед упражненото право на разваляне на процесния договор, следва да бъде върнато всичко платено по него. Искането към въззивния съд е за отмяна на обжалвания акт. Претендират се разноски.

Ответникът по жалбата Амбулатория за индивидуална практика за първична дентална помощ Ф.Д.“ ЕООД заявява становище за неоснователност на жалбата и иска потвърждаване на обжалваното решение. Претендират се разноски.

След преценка на събраните по делото доказателства във връзка със становищата на страните, окръжният съд приема следното:

Въззивната жалба е подадена в предвидения от закона срок от лице, имащо право на жалба и е процесуално допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна по следните съображения:

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните основания в жалбата.

Настоящият състав намира обжалваното решение за валидно и допустимо, поради което дължи произнасяне по същество на правния спор в рамките на заявените във въззивната жалба доводи.

При въззивната проверка за нарушение на императивни материалноправни норми при постановяването му и при проверка на неговата правилност по изложените в жалбата оплаквания Варненски окръжен съд намира следното:

Производството е образувано по обективно кумулативно съединени иски, предявени от Е. Ж. М. срещу „Амбулатория за индивидуална практика за първична дентална помощ Ф.Д.“ ЕООД, с правна квалификация чл.265, ал.2 ЗЗД във вр. с чл. 55, ал. 1, пр. 3 ЗЗД за заплащане на сумата от 6 400 лв., представляваща дадено при отпаднало с обратна сила правно основание възнаграждение по развален договор за изработка и поставяне на 16 броя композитни фасети от 05.04.2022 г. и осъдителен иск по чл. 88, ал. 1, изр. 2 ЗЗД за заплащане на сумата от 3 600 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от неизпълнението на договора за изработка от 05.04.2022 г., ведно със законната лихва върху сумите, считано от

датата на подаване на исковата молба – 23.05.2023 г., до окончателното им заплащане.

Ответникът „Амбулатория за индивидуална практика за първична дентална помощ Ф.Д.“ ЕООД оспорва исковите, като счита същите за неоснователни и моли за тяхното отхвърляне.

С постановеното по спора Решение № 1370/22.04.2024г. по гр.д. № 6542/2023г. по описа на Районен съд Варна, първостепенният съд е приел исковите за неоснователни.

Пред настоящата инстанция не се повдига спор относно установените от РС обстоятелства, както следва:

Установява се от представения картон за проведено лечение на ищцата Е. Ж. М. (л. 13 и 152 от делото), че на 25.03.2022 г. същата е посетила стоматологичен кабинет „Ф.Д.“ и е извършена консултанция от д-р Б. Т. – Л..

Изяснява се от графика на посещенията в приложения картон, че на 05.04.2022 г. д-р Б. Т. – Л., упражняваща дейността си като стоматолог чрез юридическото лице „Амбулатория за индивидуална практика за първична помощ Ф.Д.“ ЕООД, е поставила директни композитни фасети с едновременно лечение на кариеси на зъби № 14, 13, 12, 11, 21, 22, 23, 24, 34, 33, 32, 31, 41, 42, 43,44, както и е извършила лазерна лингвиопластика № 22, за което от ищцата е платена цена в размер на 6400 лв.

Според същия график при посещение в кабинета на 19.04.2023 г. на пациентката е указано да бъдат изпратени данни за връщане на сумата по лечението (три имена, ЕГН, номер на лична карта и номер на банкова сметка), поради неудовлетвореност от постигнатия резултат. На същата дата ищцата е изпратила нужните данни на електронната поща на ответника, като на 20.04.2023 г. е получила отговор в електронно писмо, с което е уведомена, че за разглеждане на случая ѝ от юрист е необходимо да опише казуса и рекламацията, която желае да направи, което ищцата е сторила с последващ имейл от 27.04.2023 г. (л. 15 – 20 от делото).

Приобщени към доказателствения материал по делото са 9 бр. фактури за закупени материали за лечението, Сертификат на ЕО за система на осигуряване на качеството рег. № MED 31385 от 31.08.20216 г., Сертификат за регистрация система за управление на здравето и безопасността при работа №

OHS 87309, Сертификат за регистрация система на управление на околната среда № EMS 87308, Сертификат за регистрация система за управление на качеството № MD 83628, Сертификат от UKCA – Осигуряване на качеството на производството № UKCA 778482, Сертификат от UKCA – Осигуряване на качеството на производството № CE 01488, както и 37 бр. сертификати, свързани със следдипломната квалификация на д-р Т..

Приложен е и снимков материал (л. 130 – 142 от делото), съдържащ направената фотодокументация на състоянието на ищцата преди извършване на стоматологичното лечение, непосредствено след това и при следващо посещение.

Според представения амбулаторен журнал, неоспорен от ответната страна, ищцата е посетила стоматологичния кабинет на ответното дружество на 05.04.2022 г. за поставяне на фасети на горепосочените 16 бр. зъби, следващият записан час за 20.05.2022 г. на ищцата е бил отменен, а на 10.06.2022 г. е посетила кабинета за корекция на фасетите. Последното посещение на ищцата е било на 19.04.2023 г.

Изяснява се от приложената разпечатка от страница в социална мрежа „Facebook”, че на отправено на 09.04.2022 г. запитване от потребител относно поставянето на бондинг, ищцата е отговорила, че си е направила такова лечение преди няколко дни при ответника и е имала пълна промяна на усмивката, като е заявила, че е меко казано очарована от резултата и от д-р Т., тъй като е получила точно каквото иска.

Видно от представения амбулаторен лист № 405370 от д-р Р.Т. (л. 14 от делото), на 09.03.2023 г. д-р Т. е извършил обстоен преглед на ищцата и е констатирал оцветяване във фронта от зъб № 14 до зъб № 24 и от № 44 до № 34, асиметрия във фронта, удебеляване на места, изтъняване на други.

В хода на първоинстанционното производство е прието заключение по изготвена СМЕ, което настоящата инстанция кредитира като пълно, ясно, отговарящо на поставените въпроси и изготвено от компетентно лице.

Пред районния съд са разпитани свидетелите В. Ж. М. – Д., В. Б. И., К.П., М.Р. и П.П..

От изслушания аудио запис на проведен между ищцата и д-р Т. разговор от 19.04.2023 г. в стоматологичния кабинет на ответната страна става ясно, че

ищцата сама признава, че е ползвала стоматологичните услуги на друг лекар за полиране на зъбите, както и че при предходно посещение при д-р Т. са били отстранени всички забележки, които ищцата е имала. По категоричен начин ищцата изразява недоволството си пред д-р Т. от състоянието на зъбите си към този момент поради изтривания и оцветявания на зъбите в различен цвят и определя случилото се пред кабинета като „свада“. От своя страна д-р Т. е обяснила на ищцата, че в момента зъбите ѝ имат налепи, но ищцата заявява, че преди два месеца ѝ е чистен зъбният камък. Стоматологът разяснява подробно какво е необходимо да се направи, за да изглеждат зъбите на пациентката по желанието от нея начин, която заявява, че иска да са с нормална захапка. На това д-р Т. отговаря, че не може да промени неправилната ѝ захапка и ѝ обяснява поради какви причини, но ищцата настоява, че задните ѝ зъби не се виждат и я интересуват само предните. Д-р Т. възприема становището на ищцата като израз на недоволство от нейната работа и ѝ предлага да подаде жалба към етичната комисия, която да ревизира работата ѝ. След проведен дебат дали д-р Т. да използва друга техника за лечението на зъбите на ищцата я запитва при условие, че не иска да се лекува при нея дали не е най-добре да ѝ върне заплатената сума и да отиде където иска да се лекува. Пояснява, че ако не иска да се лекува при нея, ще е необходима консултация с адвокат, защото не може да каже, че е грешно лечението и просто така да ѝ се върнат парите, а това че ищцата не е доволна от устата си, не означава, че не е изпълнила протокола на работа. От своя страна ищцата заявява, че в началото е била много доволна от нея и зъбите ѝ изглеждали чудесно, но след време започнали да изглеждат зле – с различен цвят, на петна и вече не е доволна. Осъзнава, че и двете в момента са под афект и не иска да ѝ бъде върната цялата сума. Д-р Т. излага съмнение, че е допуснала грешка при насочването ѝ към този план за лечение, тъй като бондингът може би не е вариант, който е подходящ за ищцата, въпреки многото пациенти, на които е поставила такъв. Предлага решение на проблема ищцата да си постави порцеланови фасети при друг лекар след като ѝ се върнат парите и се надява да бъде доволна тогава. Уведомява я за необходимостта да изпрати по електронен път данните си за връщане на парите, а адвокат да се запознае с тях и да подготви нужната документация.

При така установената фактическа обстановка ВОС намира следното:

Фактическият състав на чл. 55, ал. 1, пр.3 ЗЗД предполага първоначално наличие на валидно правно основание за преминаване на

материални блага от правната сфера на едно лице в патримониума на друго лице и последващо отпадане на основанието, което лишава получателя на благата от правно признатата възможност да задържи полученото и същевременно поражда за престирания право да получи обратно даденото, за да се преодолее неоснователното обогатяване за чужда сметка. Съгласно задължителната и трайно установена практика, обективизирана в ППВС № 1/1979 г., на отпаднало основание може да се претендира връщане на платена сума въз основа на договор, развален поради неизпълнение от изправната страна по договора.

Съобразно изложеното по-горе, настоящият съдебен състав счита, че е налице сключен договор за изработка, при който за ответника са възникнали задължения да извърши уговорената работа, съобразно поръчката, без отклонение от нея и без недостатъци и да я предаде на ищцата, като възложител, а за ищцата - да приеме (одобри) извършената работа и да заплати уговореното възнаграждение на изпълнителя - арг. чл. 258 ЗЗД и чл. 266, ал. 1, изр. 1 ЗЗД. Законът задължава поръчващия да приеме изработеното - чл. 264, ал. 1 ЗЗД. Приемането като правно действие представлява фактическо получаване на изработеното и признанието, че то съответства на поръчаното. Следователно, приемане е налице, когато реалното получаване на изработеното се придружава от изричното или мълчаливото изразено изявление на поръчващия, че счита работата съобразна с договора. Именно за да може да се даде на приемането значението на одобряването, законът предписва на поръчващия да прегледа работата и да направи всички възражения за неправилно, неточно изпълнение - чл. 264, ал. 2 ЗЗД. И ако не направи такива възражения, работата се счита за приета, т.е. за одобрена, както разпорежда уредената в чл. 264, ал. 3 ЗЗД необорима презумпция.

По аргумент от разпоредбата на чл. 264, ал. 1 от ЗЗД, след като възложителят веднъж е приел работата без забележки, то същият не може да възражава впоследствие, че работата се отклонява от договореното в количествено, качествено или времево отношение. В случай, че изработеното, което е прието без забележки, прояви дефекти впоследствие, които е било невъзможно да бъдат открити при обикновен преглед, а едва при експлоатирането на вещта във времето, то в този случай изпълнителят е длъжен веднага да уведоми възложителя, за да запази правата, които му

предоставя закона в подобна хипотеза, а именно - посочените в чл. 265 от ЗЗД, освен когато изпълнителят е знаел за тези недостатъци. Когато възложителят пропусне да направи възражения пред изпълнителя за откритите дефекти и то веднага след откриването им, работата се счита за приета - чл. 264, ал. 3 от ЗЗД. От момента на приемане на работата поръчващият губи възможността по-късно да търси отговорност за неизпълнение /Решение № 226 от 08.04.2024 г. по гр. д. № 615/2023 г., г. к., ii г. о. на ВКС/.

В конкретния случай не се спори между страните, че договорът за изработка е сключен на 05.04.2022г., когато д-р Б. Т. – Л., упражняваща дейността си като стоматолог чрез юридическото лице „Амбулатория за индивидуална практика за първична помощ Ф.Д.“ ЕООД, е поставила директни композитни фасети с едновременно лечение на кариеси на зъби № 14, 13, 12, 11, 21, 22, 23, 24, 34, 33, 32, 31, 41, 42, 43,44, както и е извършила лазерна лингвиопластика № 22, за което ищцата е заплатила цена в размер на 6 400 лв. Според представения амбулаторен журнал следващият записан час на жалбоподателката е за 20.05.2022 г., който бил отменен, а на 10.06.2022г. същата е посетила кабинета за корекция на фасетите. Последното посещение на Е. М. е било на 19.04.2023г., когато е поискала възстановяване на заплатената сума. Следователно, между датата на последните корекции от страна на ответното дружество и волеизявлението за разваляне на процесния договор и връщане на даденото възнаграждение са изминали десет месеца. В този период след извършване на корекцията, видно от свидетелските показания на В. Ж. М. – Д., ищцата забелязала разлика в оцветяването на зъбите ѝ, понякога имала чувствителност в зъбите при консумация на топли и студени продукти, усещала дискомфорт и имала главоболие. От разпита на св. И. също се установява, че с времето нещо се променило в цвета на зъбите, които станали сиво-жълтеникави, около година след процедурата ищцата започнала да изпитва чувствителност в зъбите, не можела да пие студени и горещи напитки, тъй като усещала болка и приемала обезболяващи медикаменти. От тук следва извод, че макар Е. М. да е забелязала недостатъци в изработеното, същата не е изпълнила задължението си по чл.264, ал.2 ЗЗД за уведомяване на изпълнителя веднага след откриването им, поради което работата се счита за приета. С неуведомяването за скрити недостатъци, се преклудира възможността на възложителя да реализира по чл. 265 ЗЗД отговорността на изпълнителя за некачествено изпълнение. За да може да

търси някоя от възможностите, предвидени в чл. 265 ЗЗД, възложителят трябва да запази правата си по чл. 264 ЗЗД, като липсата на уведомление до изпълнителя незабавно след откриване на появили се скрити недостатъци, съгласно чл. 264, ал. 2 и, ал. 3 ЗЗД, води до преклудирание на правата по чл. 265 ЗЗД /Определение № 26 от 22.01.2010 г. по търг. д. № 820/2009 г., II т. о. на ВКС /.

Не се споделя и релевираното в жалбата възражение за това, че изпълнителят отговаря за вреди, причинени на поръчващия, тъй като последният не е уведомен, че работата на може да бъде изпълнена, съгласно поръчаното. Вярно е, че от приобщения по делото аудиозапис се установява, че д-р Б. Т. – Л. е заявила, че е допуснала грешка при насочването към избрания план за лечение, тъй като бондингът може би не е вариант, който е подходящ за ищцата. В противовес на тези признания обаче са показанията на св. П., която е присъствала на първоначалния преглед на ищцата – същата сочи, че стоматологът информира пациентите за възможните варианти за лечение, а те избират желания от тях метод. Следователно, дори и да се приеме, че избраният метод на лечение не е бил подходящ за Е. М., преди пристъпване към изпълнение на работата пациентът е бил предупреден за възможни алтернативи и е избрал именно процесния вид лечение.

На следващо място, от приетото заключение на СМЕ се установява, че използваният метод за естетическа корекция от д-р Т. е правилно приложен за ищцата. Материалът за директни фасети, използван при ищцата, е от най-висок клас в тази област и не може да се нарече некачествен. Същият не може да провокира чувствителност и болка в зъбите, както и образуване на плака. Чувствителността в зъбите може да бъде провокирана от неправилно лечение, но може и да е следствие от лечението на дълбоки кариозни дефекти, каквито са открити при ищцата. Като възможна причина за наличие на плака по зъбните повърхности и възстановявания и образуването ѝ, вещото лице д-р Б. посочва недобра орална хигиена, консумация на определени храни и напитки. Принципно е възможно недобре адаптирани и полирани изграждания да са причина за това, но проведените от д-р Т. протокол на полиране при ищцата свежда до минимум възможността за задържане на плака. Установява се, че след проведеното лечение при ответника ищцата е ползвала стоматологични услуги при други лекари (л. 195 от делото), в т.ч. и при д-р Р.Т. на 09.05.2023 г., като на зъб 15 е поставена нова изкуствена корона и са проведени коренови

лечения с обтурации на зъби 16, 15, 25, 26, 27, 37 и са екстрахирани два зъба (38 и 48). Допълва, че проведеното кореново лечение на шест зъба и екстракция на два мъдреца след лечението при Ф.Д., може да е причина за постоперативни болки и чувствителност, поради което не може да разграничи дали същите са следствие от изграждането на фасети или кореновото лечение и вадене на други зъби след тази манипулация. Според експертът не е възможно използваният материал при ищцата да промени цвета си за срок от три дни, а изтриването на материала, използван за директни фасети, без чужда намеса е малко вероятно да се случи за срок по-малък от година. Възможно е поради неправилна техника на почистване на зъбен камък с ултразвук и неподходящ протокол на полиране да бъде нарушена повърхността на фасетите, което да доведе до по-лесно задържане на плака и оцветявания, както и неспазването на препоръчания протокол за лична хигиена на пациентката. Следователно, недоказани остават твърденията на жалбоподателя за неправилно провеждане на лечението от страна на ответника.

С оглед гореизложеното, предявеният иск с правно основание чл. 55, ал. 1, пр. 3 вр. чл.265 ЗЗД се явява неоснователен. Правилно районният съд е приел, че искът по чл. 88, ал. 1, изр. 2 ЗЗД, с който се претендират неимуществени вреди, също следва да се отхвърли, доколкото не е налице договорно неизпълнение. В допълнение, видно от събрания доказателствен материал, Е. М. е посещавала други специалисти в периода между поставяне на съответните фасети и последното посещение на ответното дружество, когато е поискала възстановяване на сумата. От тук следва извод за прекъсване на причинно-следствената връзка между изработеното и настъпилите недостатъци, която връзка е необходима за ангажиране отговорността на ответника.

Исходът на спора налага присъждане на разноски в полза на въззиваемата страна. Като взе предвид фактическата и правна сложност на делото, материалния интерес и направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, съдът намира, че сумата от 1 700 лв. се явява справедлива. Ето защо жалбоподателят следва да бъде осъден да плати на въззиваемата страна разноски в общ размер от 1 700 лв. – адвокатско възнаграждение за въззивна инстанция.

По изложените съображения съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 1370/22.04.2024г., постановено по гр.д. № 6542/2023г. по описа на Районен съд Варна.

ОСЪЖДА Е. Ж. М., ЕГН ***** да заплати на „Амбулатория за индивидуална практика за първична дентална помощ Ф.Д.“ ЕООД, ЕИК 203631268 сумата от 1 700 лв., представляваща деловодни разноси за въззивната инстанция.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС в 1-месечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____